

5.3.

kirjaamo.ym@gov.fi
 Lausuntopalvelu
 VN34558/2023
 Joni Koskela vs. Rakennusvalvontapäällikkö

Lausuntopyynnön diaarinumero: VN/34558/2023

Luonnos hallituksen esitykseksi rakentamislain muuttamisesta

Yleiset kommentit lain muuttamisesta

Porvoon rakennusvalvonta ja kaupunkisuunnittelu kiittää mahdollisuudesta lausua hallituksen esityksestä rakentamislain muuttamisesta.

Kuntien rakennusvalvontaviranomaistyötä voidaan pitää laadukkaana. Rakennusvalvontaviranomaiset valvovat rakentamisen minimitasoa. Nyt lausunnolla olevat rakentamislakiin esitetyt muutokset ovat merkittäviä rakennusvalvontatyön kannalta. Ehdotuksen vaikutuksia ei ole arvioitu ja uhkana on, että laadukkaan rakennusvalvontatyön edellytykset heikkenevät. Porvoon rakennusvalvonta katsoo, että esitetyt muutokset kasvattavat kuntien hallinnollista taakkaa ja kuluja, sekä johtavat joustamattomuuteen. Tästä syystä ehdotusta rakentamislain muuttamisesta ei voida hyväksyä esitetyssä muodossa. Porvoon rakennusvalvonta katsoo lisäksi, että esitetyt muutokset heikentävät edellytyksiä huolehtia Porvoolle ominaisista erityispiirteistä, joista mainittakoon: Vanha Porvoo ja sen rakennus- ja kulttuuriperintö, valtakunnallisesti arvokas Porvoonjokilaakson maisema sekä laajan kunnan muut ominaiset piirteet. Porvoon rakennusvalvonta yhtyy osaltaan kuntaliiton näkemykseen ja esittää perustelut pykäläkohtaisesti.

Porvoon kaupunkisuunnittelu on yhteistyössä rakennusvalvonnan kanssa valmistellut viranomaislausuntoa. Kaupunkisuunnittelu yhtyy Kuntaliiton ja Uudenmaan liiton lausuntoon ja alla perustelut, myös pykäläkohtaisesti.

Yleisinä kommentteina tämän erittäin laajan ja vuosikymmeniä kehittyneen, ajoittain täydentyneen lakikokonaisuuden valmistelusta on syytä todeta useita ongelmia. Nämä voivat aiheuttaa useita vuosia kestävästä lainsäädännöllisen sekaannuksen ja oikeusistuintien ruuhkautumisen entistäkin pahemmin. Samalla esim. yhdyskuntarakenteen hallittu, kestävä suunnittelu, yksilön oikeusturva ja omaisuuden turva, sekä yleisesti järjestelmän ennakoitavuus vaarantuvat. Rakentamislain muuttamista ei pidä käsitellä irrallaan muista samaa alueidenkäytön ja rakentamisen kokonaisuutta koskevista laeista ja lainsäädäntöuudistuksista. Eri lakien yhteen toimivuus vaikuttaa siihen, saavutetaanko kullekin osauudistukselle ja uudistuskokonaisuudelle asetetut tavoitteet ja paraneeko tilanne kokonaisuutena verrattuna nykytilanteeseen. Sääntelyn repaleinen ja eriaikainen valmistelu on johtanut uudistuskokonaisuuden ja uudistusten kokonaisvaikuttavuuden hämärtymiseen. Erillisten säädösten vaikutuksia ei ole arvioitu, puhumattakaan kokonaisuuden yhteisvaikutusten arvioinnista - tätähän ei edes voi vielä tehdä eri osasten keskeneräisyydestä johtuen.

5.3.

Alueidenkäytön suunnittelujärjestelmän ydinajatus on ollut se, että merkittävien hankkeiden toteutusmahdollisuudet, sijainti ja vaikutukset, sekä vuorovaikutus ratkaistaan kaavoituksen keinoin. Kun hankkeella on laajoja vaikutuksia (jotka arvioidaan huolellisesti selvityksillä), vuorovaikutus niiden kanssa joihin vaikutukset kohdistuvat on ollut aiemmin keskeistä. Nyt sujuvoittamisen tavoittelussa tätä ollaan romuttamassa.

Kuntatalouden haasteet lähivuosina ovat suuret. Yksi keskeinen tulonhankintamalli on ollut se, että kaavoituksen tuoma maan arvon nousu uusissa hankkeissa on voitu käyttää kunnan kustannuksiin, jotka syntyvät lakisääteisten palvelujen tuottamisesta. Mikäli kaavoituksesta siirrytään yhä enenevässä määrin tähän poikkeamisten "normalisointiin", kunnat myös menettävät mahdollisuuden solmia maankäytösopimuksia ja saada näin muutoksesta johtuvasta arvonnoususta sopimuskorvausta. Maankäytön aiheuttama arvonnousu ja sikäli vastaavasti kunnille muutoksesta aiheutuva taloudellinen menetys on merkittävä.

Rakentamislaisissa ja sen korjaussarjassa (sekä alueidenkäyttölakiin esitetyissä muutoksissa) on elementtejä, jotka heikentävät kuntien itsemääräämisoikeutta. Laissa määriteltyjen tiukkojen määräaikaisten ja prosessien sijaan kunnille tulisi jättää riittävästi liikkumavaraa itse määrittämällä kunnan kannalta tehokkaimmat tavat hoitaa lupa- ja kaavoitusaloitekysymyksiä. Tämänhetkisten alueidenkäyttölain kirjausten nojalla on esimerkiksi mahdollista tehdä kiusaamismielessä rajaton määrä kaavoitusaloitteita, jotka kaikki kunnan on käsiteltävä asianmukaisesti päättävissä elimissään (lautakunta, valtuusto tms.) tietyn määräajan puitteissa. Tällainen tilanne voi halvaannuttaa koko organisaation, kun resursseja perustyyhön, eli kunnan suunnitelmallisen kehittämisen edistämiseen ja siihen liittyvään päätöksentekoon, ei ole.

Toinen kuntien itsemääräämisoikeutta merkittävästi heikentävä pykälä on rakentamislain 57.3 §, joka koskee käyttötarkoituksen muuttamista. Kyseisestä pykälästä ei ole missään vaiheessa järjestetty minkäänlaista vuorovaikutusta kuntien tai muiden asiantuntijoiden kanssa, vaan se lisättiin rakentamislakiin ympäristövaliokunnan käsittelyssä.

Kunta on voinut tähän asti myöntää harkintansa mukaan luvan poikkeamiselle asemakaavan mukaisesta käyttötarkoituksesta. Jatkossa poikkeamisluvan epääminen tulee olemaan kunnalle merkittävästi nykyistä hankalampaa, sillä lakiin kirjatut edellytykset luvan myöntämiselle ovat varsin kattavat ja jättävät kunnalle vain vähän harkintavaraa. Tämä voi tarkoittaa esimerkiksi sitä, että asumista alkaa enenevässä määrin syntyä alueille, jotka kunnan pitkäjänteisessä suunnittelussa on varattu esimerkiksi elinkeinojen tai teollisuuden tulevaan kehittämiseen. Asumisen sijoittuminen tämän tyyppisille alueille tulee jatkossa rajoittamaan tai estämään elinkeinotoimintojen kehittämistä. Porvoossa tämä Uudenmaan liitonkin lausuntoaineistossa esiin otettu ongelma korostuu. Kaupungin sijainti mm. satamien, Kilpilahden, hyvien liikenneyhteyksien sekä pääkaupungin lähellä olisi esim. vihreän siirtymän hankkeille edullinen. Lisäksi alueella on jo nyt toimijoita esim. vihreän siirtymän parissa. Jos kaupunki ei pysty pitkäjänteisesti suunnittelemaan ja ohjaamaan maankäyttöä pakolla myönnettävien poikkeamisten vuoksi, uusien hankkeiden toteutettavuus muuten yhdyskuntarakenteellisesti järkeville sijainneille vaarantuu.

5.3.

Lakiuudistukset tällä tavalla valmisteluna sotkevat kaavahierarkian, jossa suunnittelun tarkkuustaso vaikutusarviointeineen erikaavatasoilla maakuntakaavasta asemakaavaan on tähän asti muodostanut toimivan kokonaisuuden. Samoin poikkeamismenettelyn laajentaminen määräaikoineen murentaa toimivan yhdyskuntarakenteen suunnittelun perusteita. Yksittäisten lakiuudistusten ei pidä edetä, ennen kuin saadaan varmuus siitä, että uudistukset kokonaisuutena parantavat tilannetta. Lakivalmisteluun tarvitaan aikalisä, jotta eri osauudistukset voidaan valmistella kunnolla, riittävässä vuorovaikutuksessa kuntien ja asiantuntijoiden kanssa, sekä varmistaa eri lakien yhteensopivuus huolellisella yhteisvaikutusten arvioinnilla.

Pykäläkohtaiset kommentit

17 § Rakennusjärjestys

Pykälään on esitetty lisättäväksi uusi momentti, jonka mukaan rakennusjärjestyksen määräyksellä ei voida muuttaa, mitä 42 §:n 1 momentissa on säädetty uuden rakennuskohteen luvanvaraisuudesta. Pykäläkohtaisten perustelujen mukaan rakennusjärjestyksellä ei voida määrätä 42.1 §:n mukaisista asioista lupakynnystä tiukentavasti, vaikka rakennushankkeella katsottaisiin olevan vähäistä merkittävämpää vaikutusta alueiden käyttöön, kaupunkikuvaan, maisemaan, kulttuuriperintöön tai ympäristönäkökohtiin, rakentaminen edellyttäisi viranomaisvalvontaa olennaisten teknisten vaatimusten toteutumisen varmistamiseksi tai rakennusvalvonnan olisi tarpeen valvoa rakennuskohteen rakentamista yleisen edun kannalta.

Rakennusjärjestys on kunnille tärkeä rakentamisen ohjauksen väline. Rakennusjärjestyksessä tulee olla mahdollisuus määrätä myös rakentamislailta luvanvaraisuudesta vapautettujen rakentamishankkeiden toteutuksesta ja ympäristöön sopivuudesta sekä ohjaamisen tavasta. Luvanvaraisuuden tulisi palauttaa rakennuslakiin koskemaan vähintään RKY-alueita. Porvoossa on paljon erityisiä alueita, joissa on tärkeää päästä rakennusjärjestyksellä ohjaamaan rakentamisen soveltuvuutta esimerkiksi Vanhan Porvoon, saariston osayleiskaava-alueilla tai valtakunnallisesti arvokkaalla Porvoonjokilaakson alueella. Porvoossa on laajoja alueita, joita ohjaavat oikeusvaikutteiset osayleiskaavat, jotka on laadittu maankäyttö- ja rakennuslain aikana. Näissä edellä mainituissa kaavoissa ei ole huomioitu esimerkiksi mastojen tai rakentamisen edellytyksiä. Luvanvaraisuudesta vapautetut alle 30 metriä korkeat mastot ja alle 50 m² katokset eivät saa johtaa kaavojen uusimistarpeeseen. Kaavojen uusiminen olisi huomattava hallinnollisen taakan kasvu. Rakennusjärjestyksessä tulee olla mahdollisuus määrätä mm. katoksien määrästä ja koosta, sekä mastojen korkeudesta.

Rakentamisluvasta vapauttaminen ei tarkoita kaikesta ohjauksesta vapauttamista. Esimerkiksi talousrakennusten lukumäärää rakennuspaikalla on voitava rajoittaa kaavassa tai rakennusjärjestyksessä. Tällainen rajoitus ei tarkoita rakentamisluvantarpeeseen puuttumista. Ainoastaan se tarkoittaa sitä, että jos halutaan rakentaa kaavan tai rakennusjärjestyksen rakentamista ohjaavien määräysten vastaisesti, tarvitaan kunnan hyväksyntä poikkeamiseen. Poikkeamista koskevan päätöksen nimeäminen poikkeamisluvaksi ei Kuntaliiton käsityksen mukaan ole muuttanut tilannetta.

38 § Rakennuksen vähähiilisyys

5.3.

Ilmastaselvityksen laatijalle ei ole esitetty pätevyysvaatimusta, mikä tulee vaikuttamaan laskennan oikeellisuuteen ja laatuun Rakennusvalvontaviranomaiset voivat joutua edellyttämään ulkopuolista tarkastusta laskennan oikeellisuuden varmistamiseksi, jos edellytetyn raja-arvon saavuttaminen on tarpeen varmistaa. Säädöksen soveltamiseen liittyvät olennaisesti sitä koskevat asetukset, joita ei ole vielä laadittu, eikä niistä ole saatu nähtäville edes luonnosversioita. Näin ollen on mahdotonta lausua kyseisestä pykälästä tarkemmin, ennen kuin on nähtävissä säädösten ja asetusten muodostama kokonaisuus.

39 § Rakennuksen elinkaariominaisuudet

Materiaaliselosteen laatimistarve on rajattu koskemaan uusia rakennuksia, jolle on laadittava 38 §:n tarkoittama ilmastaselvitys. Vaatimuksen tulisi koskea myös laajennuslupia. Katso kohta 38 §.

Materiaaliselosteen tietosisältövaatimus on määritelty luonnoksessa pääpiirustustasolle. Lupakäsittelyssä tarvittavat materiaalitiedot säilyvät nykyisellä maankäyttö- ja rakennuslain edellyttämällä tietotasolla.

Rakennuksessa käytetyt todelliset materiaali- ja tuotetiedot tarvitaan käyttö- ja huoltokirjaan. Toteutuneella tiedolla on tosiasiallista hyötyä hankkeeseen ryhtyvälle.

42 § Rakentamislupa

Luonnoksessa esitetään muutosta yleisörakennelmien luvanvaraisuuteen.

Luvanvaraisuudesta esitetään rajattavaksi pois tilapäiset tapahtumarakenteet. Perusteluissa todetaan, että tilapäisyydellä tarkoitettaisiin joitakin viikkoja paikallaan pysytettäviä tapahtumarakenteita. Kuntien rakennusjärjestyksissä on voitu vapauttaa luvanvaraisuudesta 2–4 kuukautta paikoillaan pysytettäväksi tarkoitettuja yleisöteltat. Kun huomioidaan kuntien vakiintuneet käytännöt, perusteluissa esitettyä aikamäärää voidaan pitää liian lyhyenä. Turvallisuuden näkökulmasta tilapäisten tapahtumarakenteiden luvanvaraisuutta tulisi harkita toisin. Tilapäisten tapahtumarakenteiden rajaaminen pois luvanvaraisuudesta voi aiheuttaa merkittävän turvallisuusrisikin. Kuntien rakennusvalvontaviranomaiset vahvistavat usein tapahtumarakenteille maksimihenkilömääriä, mikä ei enää olisi mahdollista. Toisaalta lain perusteella ravintolaterasseille, joita käyttää vähintään viisi luonnollista henkilöä, tulisi hakea rakentamislupaa. Näin matala lupakynnys lisää huomattavasti hallinnollista taakkaa rakennusvalvonnoissa nykykäytäntöihin verrattuna. Luvanvaraisuuden rajaksi säädetty viiden henkilön käyttöraja on liian alhainen. Henkilömäärää tulisi säätää huomattavasti suuremmaksi eri käyttötapaukset huomioiden. Koska yhteen henkilömäärään perustuvaa rajausta ei voida pitää toimivana, tulisi kokoontumistilaa koskeva luvanvaraisuus määrätä rakennusjärjestyksessä.

Porvoon rakennusvalvonta pitää hyvänä, että lakiluonnoksen perustelujen mukaan rakennusjärjestyksessä voitaisiin määrätä korjaus- ja muutostöistä, kuten huoneistojärjestelyistä. Lakiluonnoksen perusteella jää kuitenkin edelleen epäselväksi, voisiko rakennusjärjestyksessä määrätä rakennuksen korjaus- ja muutostöiden luvanvaraisuudesta.

Korjaussarjaan esitetään lisättäväksi seuraava muutos:

Asuinrakennuksien lisäksi rakentamislupaa tulee edellyttää myös majoitusrakennuksen rakentamiseen. Pienet alle 30 m² majoitusrakennukset eivät edellytä rakentamislupaa, vaikka rakennuksia sijoitettaisiin useita kymmeniä kaavassa majoitustoimintaan osoitetulle alueelle. Useiden majoitusrakennuksien yhteisvaikutukset ovat merkittäviä. Majoitusrakennuksiin liittyy myös useita turvallisuuskysymyksiä, joiden ennalta varmistaminen rakentamisluvalla ei

5.3.

rakentamislain nykymuodossa olisi mahdollista. Majoitusrakennusten loppukatselmuksissa on havaittu puutteita sähkö- ja paloturvallisuuteen liittyen. Rakennuksiin liittyy erityinen turvallisuusriski, koska majoittuja ei ole rakennuksen omistaja.

Luvanvaraisuuden ja kiinteistöverotuksen rajaa on esitetty kiinteistöverouudistuksessa samaksi. Jos alle 30 m² majoitusrakennuksista ei enää maksettaisi kiinteistövero, johtaisi se mittaviin kiinteistöveron menetyksiin, joilla olisi suuri merkitys kuntatalouteen. Edellä mainituista turvallisuusriskeistä ja kuntatalousvaikutuksista johtuen majoitusrakennukset tulee määrätä rakentamislupaa edellyttäväksi koosta riippumatta.

43 a § Sijoittamislupa puhtaan siirtymän teollisuushankkeelle

Pykälä mahdollistaa puhtaan siirtymän teollisuushankkeen alueidenkäyttöisten edellytysten tarkastelun pelkällä sijoittamisluvalla ilman asemakaavaa tai sellaista yleiskaavaa, jossa on määrätty sen käyttämisestä rakentamisluvan myöntämisen perusteena. Pykälään on listattu teollisuushankkeet, joita säädös koskee. Näihin eivät kuulu aurinko- tai tuulivoimalaitokset, kiertotalouden laitokset tai pienydinvoima, mutta esimerkiksi vetylaitokset ja akkutehtaat kuuluvat pykälän piiriin.

Puhtaan siirtymän hankkeiden toteuttamisen edistäminen on tärkeää, mutta pykälän mahdollistamassa tavassa edetä ilman kaavallista tarkastelua sekä riittävää vuorovaikutusta ja kuulemista on varsin ongelmallista. Puhtaan siirtymän sijoittamislupa on suunnittelujärjestelmään tuotu uudenlainen lupainstrumentti, jonka vaikutuksia ei ole arvioitu riittävällä tavalla ja joka vaikuttaa muuttavan suunnittelujärjestelmän logiikkaa perustavanlaatuisesti. Esitetty pykälä vaikuttaakin laaditun ilman laajempaa, kokonaisuuden huomioon ottavaa harkintaa ja vaikutusten arviointia. Ottaen huomioon miten merkittävästä uudesta säädöksestä on kyse, jäävät pykälän perustelut hyvin niukoiksi ja epäselviksi.

Pykälän tulkintaan liittyy huomattavaa epäselvyyttä. Puhtaan siirtymän sijoittamislupa vaikuttaa olevan ikään kuin suunnittelutarveratkaisun ja asemakaavan välimuoto. Puhtaan siirtymän hanke ei ole kaava, mutta sen vaikutukset tulee arvioida vastaavasti kuin kaavan vaikutukset arvioidaan. Todettakoon, että pykälässä mainittu kaavoitukseen liittyvä alueidenkäyttölain 9 § (Vaikutusten selvittäminen kaavaa laadittaessa) mukainen vaikutusten arviointi ei muotoilultaan sovi tällaiseen suppeampaan hanketyyppiseen tarkasteluun

Verrattuna kaavoihin, ei puhtaan siirtymän sijoittamislupaan liity kaavoilta edellytettyä vuorovaikutusta ja kuulemista. Tämä on osallistumismahdollisuuksien turvaamisen kannalta ilmeinen puute. Esityksessä ei ole myöskään tuotu esille puhtaan siirtymän sijoittamislupaa koskevaa muutoksenhakumahdollisuutta. Näin merkittäviin hankkeisiin ja maankäytön muutoksiin tulee sisältyä riittävä vuorovaikutus, kuuleminen ja valitusoikeus, jotta osallisten ja maanomistajien oikeudet toteutuvat. Myös suhde YVA-lainsäädäntöön jää pykälässä epäselväksi.

Säädös aiheuttaa perustavanlaatuisen epäsuhtan ja epäoikeudenmukaisuuden suunnittelujärjestelmään. Kaavoituksen tarkoitus on ratkaista ja yhteensovittaa erilaiset maankäytön intressit, ohjata tarkempaa suunnittelua ja toteutusta ja valvoa yleisen edun toteutumista - erityisesti silloin, kun ympäristövaikutukset ovat merkittäviä. Teollisuushankkeita tai -alueita ei ole voinut aikaisemmin toteuttaa ilman kaavallista tarkastelua ja vuorovaikutusta. Nyt kuitenkin puhtaan siirtymän merkittäville teollisuushankkeille annetaan etuoikeus edetä

5.3.

ilman kaavaa, vaikka volyymeiltään ja ympäristövaikutuksiltaan vastaavat muut laitokset tai muu paljon vähäisempikin maankäyttö edellyttävät jatkossakin kaavaa. Tämä on merkittävä poikkeama suunnittelujärjestelmässä, jonka tavoitteena on luoda edellytykset hyvälle elinympäristölle, edistää kestävää kehitystä, turvata suunnittelun laatu ja vuorovaikutteisuus sekä avoin tiedottaminen. Pykälä rapauttaa suunnittelun merkityksen sekä järjestelmän johdonmukaisuuden ja oikeudenmukaisuuden, kun esimerkiksi pientaloalue vaatii jatkossakin kaavan ja vuorovaikutusta, mutta esimerkiksi vihreän metaanin laitos ei.

Mahdollinen rakentamislupalle säädettävä käsittelyaika ei tulisi koskea tätä erityistä sijoittamislupaa. Sijoittamisluvan vaikutukset on selvitettävä noudattaen alueidenkäyttölain 9 §:n mukaan (vaikutusten selvittäminen kaavaa laadittaessa). Tarvittavien selvitysten laatimiseen tai täydentämiseen kuluva aika voi pidentää puhtaan siirtymän hankkeen rakentamisluvan käsittelyä huomattavasti tavanomaiseen lupakäsittelyyn verrattuna. Kun puhtaan siirtymän hankkeen sijoittuminen ratkaistaan kaavan sijaan erityisellä sijoittamisluvalla, siihen liittyvät kuulemismenettely ja muutoksenhaku vaihtelevat hankkeen sijaintipaikan ja tarvittavien lupien, eivät niinkään hankkeen vaikutusten mukaan, mitä voi pitää ongelmallisena kuntalaisten ja luvanhakijoiden yhdenvertaisen kohtelun kannalta.

Puhtaan siirtymän lupa on uusi lupatyypin ja edellyttäisi uuden lupatyypin digitaalisen käsittelyprosessin kehittämistä kunnan rakennusvalvonnan sähköiseen asiointipalveluun sekä taustajärjestelmään. Toimeenpanon kustannukset ja aikataulu tulisi arvioida huolellisesti ja järjestää kunnille rahoitusta toteutuksiin sekä kohtuullinen siirtymäaika. On huomioitava, että uuden lupatyypin käsittelyprosessin kehittäminen kaikkiin tarvittaviin kuntien järjestelmiin (asiointipalvelut ja rekisterit) vie minimissään arviolta 1.5 vuotta testauksineen ennen kuin digitaalinen prosessi voidaan ottaa käyttöön kaikissa Suomen kunnissa.

Kaavoituksen keinoin luodaan alueidenkäyttöön ja lupaprosessien taustalle vakautta ja ennustettavuutta. Maankäytön kehitysnäkymät on voinut nähdä kaavoista ja sitä kautta on ollut mahdollista esimerkiksi arvioida, ovatko edellytykset oman hankkeen toteuttamiselle olemassa. Alueidenkäytön suunnittelun luoman vakaan ja ennustettavan toimintaympäristön kautta Suomi on näyttäytynyt investointien kannalta houkuttelevana. Oletettavasti lakiuudistusten vaikutukset eli maankäytön lisääntyvä epävarmuus, suunnittelujärjestelmän epäloogisuus ja näistä seuraava sekavuus ja ennakoimattomuus voivat elinvoimaan ja ilmastoon liittyvien tavoitteiden vastaisesti päinvastoin heikentää puhtaan siirtymän investointihalukkuutta Suomeen. Riskinä on, että juuri päinvastoin kuin tavoitteena oli, järjestelmä sekavoituu, lopputuloksen ennustettavuus heikkenee ja kokonaiskäsittelyajat luvituksessa ja muutoksenhaussa pidentyvät, varsinkin kun uudistusten vaatimat mittavat lisäresurssit puuttuvat kunnissa ja oikeuslaitoksissa.

Viranomaisen välisen yhteistyön kehittämisen kautta on mahdollisuuksia sujuvoittaa ja nopeuttaa puhtaan siirtymän hankkeisiin liittyvää luvitusta - ei murentamalla hyvin toimivaksi todettu alueidenkäytön suunnittelujärjestelmä ja luopumalla sen keskeisistä periaatteista. Jatkossakin mittaluokaltaan teollisten ja vaikutuksiltaan merkittävien teollisuuslaitosten sijoittamisen perustana tulee olla kaavoitus selvityksineen, vaikutusten arviointineen ja vuorovaikutusmenettelyineen.

5.3.

43 a pykälän osalta tulisi ottaa aikalisä, ja harkitaan siirtymän hankkeiden edistämisen kannalta uudelleen. Jatkovalmistelun yhteydessä voisi olla aiheellista harkita, olisiko puhtaan siirtymän hankkeiden yhteydessä mahdollista soveltaa vastaaventyypistä sääntelyä, kuin mitä tuulivoimalle on säädetty (tuulivoimarakentamista ohjaava tuulivoimayleiskaava). Tällöin saataisiin ratkaistua myös sijoittamislupaun nyt liittyvä riittämätön vuorovaikutus, riittävän laaja vaikutusten arviointi ja valitusoikeus. Puhtaan siirtymän sijoittamisluvan tarpeellisuus tulisi ratkaista osana alueidenkäyttölain uudistusta.

43 b § Rakennusluvan Rakentamisluvan myöntäminen ennen tonttijaon laatimista ja tontin lohkomista

Esitysluonnoksessa käytetään käsitettä rakennuslupa, vaikka kysymyksessä on rakentamislupa.

Esitys mahdollistaa menettelyjen sujuvoittamisen kunnan viranomaisten niin harkitessa.

57

56 § Purkamisluvan edellytykset

Porvoon rakennusvalvonnan käsityksen mukaan kolmas momentti olisi poikkeus suhteessa toisessa momentissa esitettyyn. On epäselvää, onko todellakin tarkoitettu, että kolmas momentti mahdollistaa sellaisen arvoja omaavan rakennuksen purkamisen, jonka suojelukysymys on epäselvä, kun yksikin momentin luettelokohdista täyttyy. Pykälä ei kannusta olemassa olevan rakennuskannan vaalimiseen ja hyödyntämiseen, vaikka ilmastovaikutusten osalta näin toimiminen olisi kestävämpää kuin purkamisen helpottaminen. Pykälä ei myöskään vahvasti velvoita purkumateriaalien uudelleenkäyttöön tai kierrätykseen. Ilmastotavoitteiden kannalta ensisijaisena tavoitteena tulisi olla olemassa olevan rakennuskannan vaaliminen, säilyttäminen ja hyödyntäminen. Pykälä ei kannusta olemassa olevan rakennuskannan vaalimiseen ja hyödyntämiseen, mikä monessa tapauksessa olisi ilmastovaikutuksiltaan kestävämpi ratkaisu kuin helpotettu purkaminen. Pykälä ei myöskään vahvasti velvoita purkumateriaalien uudelleenkäyttöön tai kierrätykseen. Pykälä ei näin ollen edistä ilmastotavoitteiden saavuttamista.

Pykälän 4 momentissa mainittujen teknisen, toiminnallisen ja taloudellisen korjaamisen arviointi purkuperusteena on hyvin tulkinnanvaraista. Rakennuksia on lähes aina mahdollista korjata teknisesti, taloudellisesti on vaikea arvioida, mikä on kannattavaa ja toiminnallisuus on aina löydettävissä, jos niin halutaan. Rakentamisessa tulisi vahvasti lisätä osaamista korjausrakentamisen kaikilla osa-alueilla. Jo nyt tutkimustietoon perustuen korjaaminen on myös ilmastonäkökulmasta viisasta.

Rakennusten omistus pohja perusteluna suojelun purkamiselle on täysin kestävä ja sivistymätön niin kiinteistön omistajien tasapuolisen kohtelun kuin perustuslain mukaisen kulttuuriperinnön vaalimiseen liittyvän vastuun näkökulmasta.

Suojelun rajaaminen valtakunnalliseen arvokkaaseen tasoon on huomattavan ongelmallista, sillä sekä maakunnalliset että paikalliset arvot, jotka kohdistuvat "vain" yksittäiseen rakennukseen ovat merkittävässä roolissa esimerkiksi valtakunnallisten arvokkaiden maisema-alueiden sekä RKY-alueiden kokonaisuuksissa. Merkittävällä osalla näitä alueita ei

5.3.

ole asemakaavoja, joilla suojelua kohdennettaisiin täsmällisesti ja perusteita avaten. Erityisesti maaseutumaisissa kulttuuriympäristöissä maisemallisesti merkittävimpiä ovat julkisista rakennuksista kirkot ja koulut. Näiden purkamisen helpottaminen ei tue perustuslain mukaista kulttuuriympäristöjen vaalimista.

Erityisen haitallista rakennetun ympäristön arvojen turvaamisen kannalta on valitusoikeuksiin liittyvien rajoitusten tekeminen mm. ELY-keskusten ja museoviranomaisten osalta.

Pykälän 56 osalta tulisi ottaa aikalisä ja tarkistaa muotoilua purkamisperusteiden, kierrätyksen velvoittavuuden ja valitusoikeuden osalta.

Pykälän 4 momentissa kunnanvaltuusto tulee muuttaa kunnaksi. Kunnalla tulee olla mahdollisuus päättää, mikä taho kunnassa on päätösvaltainen asiassa.

On myös syytä kehittää purkamisluvan prosessia niin, että huolehditaan siitä, että purettu rakennus merkitään rakennusrekisterissä puretuksi ja rakennus poistuu kunnan pohjakartoilta ja jatkossa myös Ryhti-tietovarannoista ja edelleen muiden viranomaisten tietovarannoista (Verohallinto, Maanmittauslaitos, Tilastokeskus jne.). DVV:n rekisteriin on jäänyt lukuisia purettuja rakennuksia, sillä kunnalla ei ole ollut mahdollisuutta poistaa DVV:n rekisterissä olevia rakennuksia. Nämä virheet tai epäselvyydet ovat kertaantuneet myös Maanmittauslaitoksen kartta-aineistoihin sekä Verohallinnon järjestelmiin ja aiheuttaneet jokavuotista, turhaa lisätyötä Verohallinnolle ja kunnille.

61 § Rakentamislupahakemus

Säädökseen lisätty viittaus pääpiirustustasoisesta suunnitelmamallista täsmentää sen vaatimustasoa.

Tietomallien hyödyntäminen lupakäsittelyssä edellyttää tarkastusohjelmia. Tarkastusohjelmien käyttöönotto edellyttää, että tietomallit laadintaan yleisten tietomallivaatimusten mukaisesti. Valtion tulee päivittää yleiset tietomallivaatimukset (YTV) tarvittavilta osin. Kuntia ei voida edellyttää määrittelemään kunta- tai hankekohtaisia ohjeita tietomallien sisältövaatimuksista. Kaikille yhteisten selainpohjaisten tarkastusohjelmien kehittämiseen ja niiden käyttöönottoon tulee saada valtion tukea. Tietomallien tarkastusohjelmat tuovat nopeutta ja sujuvuutta lupakäsittelyyn, pelkkä tietomallin toimittaminen ei sitä tee.

Muut esitetyt muutokset lisäävät merkittävästi kuntien rakennusvalvontojen hallinnollista taakkaa. Viranomaisen on lupakäsittelyn yhteydessä perusteltava, mihin lakiin tai määräykseen edellytetty selvitys tai tietovaatimus perustuu. Edotusta ei voida hyväksyä esitetyssä muodossa.

Rakentamislain 61 § pykälää koskevan muutoksen perusteluissa ei mainita perusteluvelvollisuutta, mutta se käytännössä seuraa ehdotetusta 68 a §:stä ja perusteluissa esitetyistä viranomaisen näyttötaakasta. Dokumentoitava perusteluvelvollisuus lisää viranomaisen hallinnollista taakkaa, joka vaikuttaa myös viranomaisen rakentamislupa-asioiden käsittelemiseen käytettävissä olevaan aikaan. Lähtökohtana tulisi edelleen olla, että viranomaisen vaatiessa jotain lisäselvitystä, siihen on lähtökohtaisesti perusteltu syy, joka liittyy luvanmyöntämisen edellytyksiin. Luonnollisesti luvanhakijan niin edellyttäessä viranomaisen on kerrottava perustelut esitetyille vaatimuksille.

Rakentamista koskevat säännökset eivät useinkaan ole tarkkarajaisia. Suureen osaan säätelyä sisältyy määräyksiä, joissa edellytetään riittävää määrää tai laatua. Riittävä on määritelmänä haasteellinen ja mm. tästä syystä kunnat ovat käyttäneet paljon työaika

5.3.

yhtenäisten TOPTEN- tulkintojen luomiseen käsittelyn sujuvoittamiseksi. Esityksen mukaan hankkeen rakentamislupakäsittelyssä on hyväksyttävä hakijan esittämä ratkaisu, ellei se ole selkeästi säännöksen vastainen. Esityksen myötä TOPTEN- tulkintakorttien asema muuttuisi ja rakennustarkastajilta vaaditaan yhä yksityiskohtaisempaa osaamista.

Ehdotettu muutos voi myös tarkoittaa, että määräystenmukaisuuden osoittaminen siirtyy aloituskokoukseen tai työmaavaiheeseen, mikä voi osaltaan hidastaa rakennustöiden aloittamista ja etenemistä.

Maankäyttö- ja rakennuslaki velvoittaa lupakäsittelyssä ennakkopainotteisuuteen, jossa rakentamisen edellytykset varmistetaan jo rakennusluvan yhteydessä. Menettely on ollut selkeä ja tällöin myös rakennuskustannukset ovat arvioitavissa jo lupavaiheessa. Muutos voi johtaa siihen, että jatkossa puutteet tulevat esille myöhemmässä vaiheessa lupakäsittelyn jälkeen. Rakennusvalvontaviranomaisen on lain perusteella puututtava havaitsemiinsa virheisiin. Tarkistettavien asioiden siirtyminen työmaavaiheeseen voi johtaa ei toivottuihin lisäkustannuksiin.

62 § Sijoittamislupahakemus

Porvoon rakennusvalvonta muistuttaa, että sijoittamislupaprosessin toteutus digitaalisessa toimintaympäristössä on arvioitava huolellisesti.

68 a § Määräaika rakentamislupahakemuksen käsittelylle ja seuraamukset määräajan laiminlyömisestä

Porvoon rakennusvalvonta toteaa, ettei ehdotettua kategorista sitovaa käsittelyaikaa ja sanktioluontoisia seuraamuksia määräajan laiminlyömisestä voida hyväksyä esitetystä muodosta.

Käsittelyajan vaikutuksia kuntiin, kuntien rakennusvalvontatyöhön, muiden asianosaisten asemaan kuin luvanhakijan asemaan sekä muiden viranomaisten toimintaan ei ole arvioitu ehdotuksessa. Ehdotus esitetystä muodosta halvaannuttaisi rakennusvalvonnan tilanteessa, jossa rakentamislain kokonaisuudistuksen valmistelutyö on käynnissä ja uuden lain vaatimat prosessi ja järjestelmämuutokset työnalla. Rakentamislain kokonaisvaikutuksia kuntiin ja kuntien rakennusvalvontatyöhön ei kyetä tässä vaiheessa edes arvioimaan, kun lakia täsmentäviä asetuksia ei ole. Sanktiosta säättäminen olisi poikkeuksellista ja edellyttäisi hyvin perusteellisia ja tarkkoja selvityksiä. Viipymisasioiden käsittely veisi lisää kuntien niukkoja resursseja ja poistaisi jouston. Sitova käsittelymääräaika tarkoittaisi henkilöstön määrän ja palkkatason kasvamista kunnissa. Vaikka kunnan viranomaiseen olisi mahdollista palkata uutta henkilöstöä, päteviä hakijoita avoimiin paikkoihin on vaikea saada.

Huomioita viranomaistoiminnan näkökulmasta

Kolmen kuukauden käsittelyaika on liian lyhyt. Luonnosehdotus ei huomioi kunnallisen päätöksenteon ominaispiirteitä.

Monien kunnallisten lupa-asioiden, erityisesti rakentamisen lupa-asioiden, käsittelyajat täydellisen lupahakemuksen vastaanottamisesta ovat jo nykyisellään pääsääntöisesti kohtuullisia. Lupa-asioiden päätöksentekoa viivästyttää usein se, että hakemus jätetään vireille puutteellisin tiedoin. Hallintolaki sinänsä mahdollistaa lupa-asian vireillepanon puutteellisin hakemusasiakirjoin. Vaikka lupahakemuksessa olisivat kaikki tarvittavat liitteet, niiden tulee myös olla sisällöltään asianmukaisia. Vaillinaista lupahakemusta ei ole mahdollista käsitellä, vaan hakemuksen tulee olla kokonaisuutena valmis, jotta sen sisällöllinen käsittely voidaan aloittaa.

Käsittelyajan ei ole olemassa tarkkaa määritelmää, joten sitä ei ole mahdollista laskea eikä myöskään automatisoida. Epäselvyys käsittelyajan laskennasta johtaa huomattavaan hallinnollisen taakan kasvuun. Käsittelytilannetiedot tulisi kirjata jokaisen

5.3.

rakentamislupahakemuksen osalta jatkuvasti ja tarkasti viranomaisen järjestelmään mahdollista myöhempää selvitystarvetta varten. Vuonna 2020 myönnettyjen lupien määrä oli 34 571. Vaikka lupamäärä tulisi vähenemään lupatilanteen kirjaamista voidaan pitää merkittävänä lisätyönä, joka hidastuttaisi lupakäsittelyä. Lausuntojen kiirehtiminen ei tule olla rakennusvalvontaviranomaisen tehtävä. Lakiluonnoksesta ei myöskään käy selkeästi ilmi, mikä vaikutus luonnonsuojeluun ja ympäristövaikutusten arviointiin liittyvillä menettelyillä olisi lupa-asian käsittelyajan laskemiseen: kuluttavatko ne käsittelyaikaa vai eivät. Aikataulupaineen takia lupakäsittelyssä ei olisi enää mahdollista tarkastella hanketta kokonaisvaltaisesti, vaan määräystenmukaisuuden arviointi siirtyisi osin työmaavaiheeseen. Tämä aiheuttaisi viivytyksiä rakennustöiden aloittamiseen ja jopa mahdollisia lisäkustannuksia, jos suunnittelija ei olisi ottanut kaikkia lain vaatimuksia huomioon. Jousto poistuisi ja mm. vähäisiä poikkeamia ei enää välttämättä hyväksyttäisi. Käsittelyajaksi määritellyn kolmen kuukauden määräajan lähestyessä voisi tulla eteen tilanteita, joissa päätös olisi tehtävä kielteisenä mahdollisen korvausuhan takia, jos päätöksen myöntämisen edellytykset eivät täyttyisi. Tämä olisi kaikille osapuolille merkittävä lisätyö. Laissa määrätty käsittelyaika pahentaisi huomattavasti kevään luparuuhkia, ja kunnat joutuisivat perustamaan lisävirkoja ruuhkahuipun ja suhdanteiden mukaan, eikä vuotuisen kokonaislupamäärän perusteella. Rakennustarkastajat koulutetaan rakennusvalvonnoissa, ja vie aikaa ennen kuin itsenäiseen työskentelyyn on edellytyksiä. Tekninen toimi kärsii vakavasta osaajapulasta. Kunnat ovat ennen rakentamisalan taantumaa kärsineet vakavasta osaajapulasta, joka tulee pahenemaan eläköitymisten myötä, kun rakentaminen jälleen normalisoituu. Ehdotus johtaa merkittävään hallinnollisen taakan kasvuun ja huomattaviin lisäkustannuksiin. Sujuvuus ja jousto poistuvat, sitä vastoin kulut ja työmäärä kasvavat. Rakentamisluvan käsittelyajalla on merkitystä rakentamishankkeen aikataulutusta suunniteltaessa. Hankkeeseen ryhtyvälle on tärkeää tietää, milloin hän saa rakentamisluvan, ei niinkään se meneekö lupakäsittelyyn 90 päivää vai 120. Tätä tietotarvetta voidaan ratkaista muilla paremmin toimivilla tavoilla kuin ehdotetulla käsittelyajalla. Ehdotettua mallia ei voida hyväksyä. Näin suuri muutos ilman vaikutuksen arviointeja ei ole mahdollinen.

Huomioita juridisesta näkökulmasta

Erityisen määräaikaa koskevan sääntelyn ottaminen rakentamislakiin, joka on hallintolakiin nähden erityislaki, on tarpeetonta. Viranomaisella on perustuslain 21 §:n ja hallintolain 23 §:n mukaan velvollisuus käsitellä asia ilman aiheetonta viivytystä. Voimassa olevan hallintolain 23 a §:n mukaan viranomaisen on määriteltävä toimialansa keskeisissä asiaryhmissä odotettavissa oleva käsittelyaika sellaisille hallintopäätöksellä ratkaistaville asioille, jotka voivat tulla vireille vain asianosaisen aloitteesta.

Porvoon rakennusvalvonta katsoo, että kategorisen sitovan määräajan määrittäminen ei ole mahdollista rakentamislupa-asioille, koska hankkeet ovat hyvin vaihtelevia. Rakentamisen luvissa ei ole kyse ns. massaluvuista. Viranomaisen on voitava käsitellä lupa-asiat hankkeen laadun ja laajuuden edellyttämällä tavalla, jotta hankkeen kaavan mukaisuudesta ja muiden laissa säädettyjen lupaedellytysten täyttymisestä voidaan asianmukaisesti ja lain edellyttämällä tavalla varmistua. Määräaikasääntely on myös ongelmallinen valvontaviranomaisen riippumattomuuden näkökulmasta ja voisi tehdä lakisääteiset valvontatehtävät tyhjäksi poistamalla niiden hoitamisen tosiasialliset edellytykset. Lupa-asioiden käsittelyaikaa ei voida määrättömästi lyhentää ilman, että viranomaistoiminnalle asettavat keskeiset vaatimukset, kuten vaatimukset asian selvittämisestä (mm. hankkeen terveellisyyteen, turvallisuuteen, kaavanmukaisuuteen, sopeutumiseen

5.3.

kaupunkikuvaan/ympäristöön), osallisten kuulemisesta ja muiden viranomaisten kuulemisesta kärsivät.

Tulisikin arvioida, olisiko lakimuutos toteutettavissa hallinnon yleisten periaatteiden puitteissa ja olisiko se mm. perustuslain 6 §:n (yhdenvertaisuus), 20 §:n (vastuu ympäristöstä) ja 21 §:n (oikeusturva) sekä 121 §:n (kunnallinen itsehallinto) mukainen. Rakentamisen lupa-asioissa on kysymys asioista, joissa on luvan hakijan intressin lisäksi muitakin intressejä sekä intressitahoja, jotka viranomaisen tulee asiaa ratkaistaessa huomioida. Lupa-asiaa valmisteltaessa ja ratkaistaessa on huomioitava kaikki nämä näkökohdat perustuslain hyvän hallinnon takeet turvaavalla tavalla, kuten perustuslain oikeusturvasäännös edellyttää. Lisäksi on huomioitava, että rakentamislain mukaisesti useissa lupa-asioissa päättäjä on kunta tai kunnan rakennusvalvontaviranomainen, joka jatkossakin olisi kunnan luottamushenkilöistä koostuva monijäseninen toimielin. Tähän nähden lakiluonnoksen tarkastelu on vaillinainen määräaikakysymyksen osalta, kun siinä on huomiota kiinnitetty lähinnä luvanhakijan asemaan. Porvoon rakennusvalvonta katsoo, että ehdotus rajoittaa kuntien mahdollisuuksia järjestää hallintonsa tarkoituksenmukaisella tavalla.

Kansallisessa ympäristölainsäädännössä on suhtauduttu pidättyvästi määräaikasääntelyyn lupa-asioissa. Myöskään hallintolakiin ei ole katsottu asianmukaiseksi ottaa käsittelymääräaikaa koskevaa sääntelyä. Hallintolain muuttamisen yhteydessä on aiemmin todettu, että "kaavamainen käsittelyaika voi muodostua oikeusturvan kannalta ongelmalliseksi esimerkiksi laajavaikutteisissa hallintoasioissa, joiden ratkaiseminen edellyttää useiden tahojen kuulemista ja monitahoisten selvitysten hankkimista. Jos tällaisessa asiassa olisi annettava päätös ennen kuin riittävä selvitys on mahdollista saada, menettely saattaisi vaarantaa oikeusturvan toteutumista." EU-lainsäädännöstä seuraa eräiden hankkeiden "luvituskokonaisuudelle" ja eräiden pienempien uusiutuvan energian hankkeille käsittelymääräaikoja. Näiden johdosta ei kuitenkaan ole perusteltua tehdä nykyistä kansallista järjestelmää merkittäväällä tavalla muuttavia laajempia ratkaisuja.

Sanktion säätäminen viranomaiselle on hyvin poikkeuksellinen ehdotus kansallisessa ympäristölainsäädännössä. Lakiluonnoksen mukaan lupamaksua alennettaisiin suoraan lain nojalla asian käsittelyn viivästyessä. Porvoon rakennusvalvonta pitää yleisesti ongelmallisena ehdotukseen sisältyvää sanktiota koskevaa sääntelyä. Kuntalain mukaan kunnan palveluista perittävien maksujen yleisistä perusteista päättäminen kuuluu kunnanvaltuustolle eikä tästä säännöstä ole perusteita poiketa rakentamislaisissa. Lupamaksujen osalta on huomioitava, että rakennusvalvontatoimen on tarkoitus olla täyskatteista. Ellei maksunalennussanktioita oteta jollain tavalla huomioon maksuja määriteltäessä, ei täysikatteisuutta saavuteta ja viranomaistoimintaa joudutaan kattamaan verovaroin. Kansallisessa lainsäädännössä asian käsittelyn viivästyessä hyvitykset koskevat lähinnä tilanteita, joissa esimerkiksi on kyse yksityishenkilön oikeudelliseen asemaan keskeisellä tavalla vaikuttavasta käsittelystä (esim. oikeudenkäynnin viivästyminen, eläkkeen viivästyminen, potilasvahinkokorvauksen viivästyminen). Rakentamislupa-asioita ei Kuntaliiton näkemyksen mukaan voida rinnastaa edellä mainitun tyyppisiin asioihin.

Sitovasta käsittelymääräajasta säätämisestä seuraa, että viivästyksestä aiheutunut vahinko voi tulla kunnan korvattavaksi. Vahingonkorvauslain mukaan taloudellinen vahinko, joka ei ole yhteydessä henkilö- tai esinevahinkoon, tulee korvattavaksi mm., kun vahinko on aiheutettu julkista valtaa käytettäessä. Vahingonkorvauslain mukaan julkisyhteisö on velvollinen korvaamaan julkista valtaa käytettäessä virheen tai laiminlyönnin johdosta aiheutuneen vahingon. Tällä hetkellä voimassa oleva vahingonkorvauslaki (VahkL 4:2.2) rajoittaa julkisyhteisön korvausvastuuta tilanteisiin, joissa toimen tai tehtävän suorittamiselle sen laatu

5.3.

ja tarkoitus huomioon ottaen kohtuudella asetettavia vaatimuksia ei ole noudatettu. Vahingonkorvauslakia on kuitenkin tarkoitus muuttaa, eikä rakentamislakiin ehdotettujen muutosten vaikutuksia ole tältä osin vielä mahdollista asianmukaisesti arvioida. Joka tapauksessa pykäläluonnokseen sisältyvä viittaus vahingonkorvauslakiin on tarpeeton. Lainkirjoittajan oppaassa todetaan: ”Pidättyvyys poikkeamisessa yleislaista koskee myös vahingonkorvauslaista poikkeamista ja, jos vahingonkorvauslaista ei säänneltävässä asiassa poiketa, lakiin ei lähtökohtaisesti viitata lainkaan.” Lakiluonnoksessa ehdotettu rakennusvalvontaviranomaisen ”prosessinomistajan vastuu” on lisäksi ongelmallinen siitä näkökulmasta, että rakennusvalvontaviranomainen usein tarvitsee muiden viranomaisten lausuntoja tai vastaavia selvityksiä lupa-asian asianmukaiseksi selvittämiseksi, mutta rakennusvalvonta ei pysty toista viranomaista sitovasti määräämään käsittelyä varten välttämättömän lausunnon antamisaikaa. Hallintolain 31 §:n mukaan viranomaisella on asian selvittämisvelvollisuus. Säännöksen mukaan viranomaisen on huolehdittava asian riittävästä ja asianmukaisesta selvittämisestä hankkimalla asian ratkaisemiseksi tarpeelliset tiedot sekä selvitykset. Ei ole asianmukaista, että kunta joutuisi korvausvastuuseen toisen viranomaisen käsittelyviiveistä odottaessaan lausuntoja eikä toisaalta sekään ole asianmukaista, että tällaisen tarpeellisen selvityksen puuttuessa lupaviranomainen olisi mahdollisesti pakotettu tekemään hylkäävän päätöksen hakemukseen. Porvoon rakennusvalvonta on lisäksi kiinnittänyt huomiota myös siihen, että säännösluonnoksen perustelujen mukaan viranomaisella olisi näyttötaakka siitä, että asian käsittelyn viivästyminen ei ole johtunut viranomaisen toiminnasta.

Ehdotus:

Toimimattoman lainsäädäntöratkaisun sijaan Porvoon rakennusvalvonta esittää tutkittavaksi mallia suunnittelun ennakkoneuvottelusta, jossa voitaisiin käydä läpi lupakäsittelyn eteneminen ja määritellä sille aikatauluarvio. Ennakkoneuvottelumenettelyä voitaisiin soveltaa silloin, kun hakija haluaa saada tarkemman aikatauluarvion asiansa käsittelystä ja sitä pyytää. Neuvottelussa rakentamishankkeeseen ryhtyvä esittelisi hankkeen rakennusvalvontaviranomaiselle ennen rakentamisluvan jättämistä. Esittelyssä todettaisiin hankkeen laajuus, vaativuus ja rakentamispaikkaan liittyvät kysymykset. Saamiensa tietojen perusteella rakennusvalvontaviranomaisen olisi mahdollista arvioida luvan edellyttämät liitteet ja tarvittavat lausunnot sekä muut selvitykset. Näiden tietojen perusteella viranomaisen olisi mahdollista määritellä tapauskohtaisesti, milloin päätös lupa-asiassa olisi odotettavissa (*tavoitteellinen päätösajankohta*). Myös hankkeeseen ryhtyvän on sitouduttava toimittamaan lupakäsittelyyn tarvittava aineisto. Pienten vähäisiksi luokiteltavien hankkeiden osalta ei käsittelyaikaa tarvita. Niiden käsittelyajat ovat jo nyt muutamia päiviä, siitä kun tarvittavat tiedot on toimitettu.

69 § Erityissuunnitelman toimittaminen

Ehdotus vähentää kuntiin toimitettavan erityissuunnitelmien määrää, mikä osaltaan keventää arkistointivelvoitetta. Arkistointiin liittyvät kysymykset ovat edelleen epäselviä. Rakennusvalvonta esitetään muutettavaksi rakennusvalvontaviranomaiseksi.

82 § Suunnittelutehtävän vaativuusluokat

Porvoon rakennusvalvonta muistuttaa, että säädösten 82 §:n ja 86 §:n perusteella annettavien asetusten tulee olla valmiit ennen rakentamislain voimaantuloa.

86 § Rakennustyön johtotehtävien vaativuusluokat

Porvoon rakennusvalvonta muistuttaa, että säädösten 82 §:n ja 86 §:n perusteella annettavien asetusten tulee olla valmiit ennen rakentamislain voimaantuloa.

5.3.

95 § Päävastuullisen toteuttajan toteutusvastuu

Porvoon rakennusvalvonta katsoo, että on epäselvää, tuoko päävastuullinen toteuttaja lisäarvoa rakentamishankkeelle vai onko kyseessä vain hallinnollista taakkaa kasvattava lisätyö.

Vastaus ilmastaselvitystä koskevaan kysymykseen:

B) Perustamistavalla on oleellinen merkitys rakennuksen hiilijalanjälkeen. Tästä syystä rakennuspaikkaa ei ole perusteltua jättää pois laskelmista. Rakennuspaikka liittyy alueidenkäyttöön ja kaavoitukseen, joten sen vaikutukset tulee lähtökohtaisesti arvioida alueidenkäyttölaissa. Perustamistavan vaikutus hiilijalanjälkeen tulee huomioida laskennoissa erikseen, jottei se vaikeuta jo kaavoitettujen alueiden rakentamista.

Porvoon rakennusvalvonta ja kaupunkisuunnittelu esittävät lakiehdotukseen sisällytettäväksi korjauksia seuraaviin rakentamislain säännöksiin:

24 § Määräys rakennusjärjestyksen täytäntöönpanosta ennen hyväksymispäätöksen lainvoimaisuutta

Rakennusjärjestys pitäisi olla mahdollista määrätä tulemaan voimaan erikseen (ei siis vain hyväksymispäätöksen yhteydessä). Rakentamislain 24 §:ään tulisi lisätä uusi momentti tai lisätään uusi pykälä esimerkiksi seuraavalla tavalla (vastaisi MRL 201 §:ssä kuntakaavoista säädettyä):

24 § Rakennusjärjestyksen täytäntöönpanosta ennen hyväksymispäätöksen lainvoimaisuutta

Kunta voi valitusajan kuluttua määrätä rakennusjärjestyksen tulemaan voimaan ennen kuin se on saanut lainvoiman siltä osalta, johon valitusten ei voida katsoa kohdistuvan. Kunnan on annettava päätös viivytyksettä tiedoksi valittajille ja muutoksenhakuviranomaiselle. Muutoksenhakuviranomainen voi kieltää päätöksen täytäntöönpanon.

43 § Rakentamisluvan myöntäminen

Suunnittelutarvealueen sijoittamislupa-asian päätöstoimivalta rakentamislaisissa tulee säätää kunnalle.

Maankäyttö- ja rakennuslaissa rakennusluvasta päättää rakennusvalvontaviranomainen asemakaava-alueella ja asemakaava-alueen ulkopuolella, kun alue ei ole suunnittelutarvealuetta. Suunnittelutarveharkinnan päättävän tahon määrittely puolestaan kuuluu kunnalle (MRL 137 § 5 mom: ”Edellä 1 momentissa säädettyjen edellytysten olemassaolon ratkaisee rakennuslupamenettelyn yhteydessä tai erillisessä menettelyssä kunnan päättämä viranomainen”). Rakentamislain mukaan jatkossa suunnittelutarvealueella edellytykset harkitsee rakennusvalvontaviranomainen, ellei luvanhakija ole pyytänyt sijoittamisen edellytysten harkintaa erikseen, jolloin päätöksen tekeminen on säädetty kunnalle. Käytännössä siis hakijan toiveet määrittävät sen, mikä taho kunnassa voi tehdä alueidenkäytöllisesti merkittävää harkintaa. Tämä on erittäin ongelmallista. Kun kyseessä on alueidenkäytöllinen harkinta, joka kytkeytyy merkittävällä tavalla kunnan kaavoittamiseen ja yhdyskuntarakenteen kehittämiseen, tulee kunnan voida määrittellä, mikä taho kunnassa tekee kyseisen harkinnan.

Päätöksentekovaltaista tahoja ei tule määrittellä kunnan puolesta, saati tehdä asiaa riippuvaiseksi kunkin hakijan kulloisestakin toiveesta. Sääntely rajoittaa kunnan mahdollisuuksia järjestää hallintonsa asianmukaisesti kunnan kehittämisen ja talouden kannalta merkittävässä asiassa.

5.3.

Kunnan on voitava päättää kunnassa päätöksentekevä taho itse, vastaavasti kuin nykyisinkin (MRL 137 §).

57 § Poikkeamislupa

57 § 3 momentti on tuotu lakiin ympäristövaliokunnan käsittelyssä ilman vaikutusten arviointia, eikä siitä ole järjestetty minkäänlaista kuulemistä tai vuorovaikutusta. Säädös on monella tapaa ongelmallinen. 57 §:n 3 momenttia on välttämätöntä muuttaa sen aiheuttamien merkittävien alueidenkäyttöön kohdistuvien riskien ja haitallisten vaikutusten estämiseksi.

Rakentamislaisissa nyt olevassa muodossaan säädös mahdollistaa nykyisillä yritysalueilla ja sekoittuneilla alueilla sijaitsevien rakennusten käyttötarkoituksen muutoksen vaarantaen alueen nykyisten yritysten toimintaedellytyksiä. Asumisen läheisyys voi tiukentaa yritysten ympäristöluvan ehtoja ja joissain tapauksissa estää ympäristöluvan saamisen kokonaan. Kysymys ei ole vain yksittäisen rakennuksen soveltumisesta asuinkäyttöön, vaan myös sen sijainnista, laajemmasta ympäristöstä, liikennejärjestelyistä ja asumisen kannalta tarpeellisten palveluiden saavutettavuudesta. Yritysalueilla kulkuväyliä, puistoja ja kevyen liikenteen yhteyksiä ei ole suunniteltu viihtyisän ja turvallisen asumisen näkökulmasta, vaan yritysten logistiikan näkökulmasta. Poikkeamisen yhteydessä kunta ei voi velvoittaa maanomistajaa osallistumaan yhdyskuntarakentamisen muuttamisesta aiheutuviin kustannuksiin. Säännös murentaa alueidenkäytön suunnittelujärjestelmää, heikentää elinympäristön laatua ja aiheuttaa ongelmia maapoliittisten välineiden yhdenvertaisessa käytössä.

MRL edellyttää terveellisen, viihtyisän ja turvallisen ympäristön takaamista asemakaavoituksessa (54 §). Kaavoituksessa eri maankäytön intressit sovitetaan yhteen siten, että esimerkiksi asuminen pyritään sijoittamaan paikkaan, jossa on mahdollisimman vähän ympäristöhäiriöitä, ja toisaalta ympäristöhäiriötä aiheuttaville teollisuus- ja työpaikkatoiminnoille varataan omat alueet toiminta- ja kehittämisedellytysten turvaamiseksi, toiminnan luonteen mukaisesti.

Vähäisenä näyttäytyvä käyttötarkoituksen muutos, kuten yksittäisen kiinteistön tai sen osan muuttaminen asuinkäyttöön vastoin asemakaavaa, voi käytännössä aiheuttaa merkittäviä vaikutuksia, joita pykälää säädettäessä ei ole osattu ottaa huomioon. Esimerkiksi työpaikka- ja teollisuustoimintojen alueen yhteyteen pykälän avulla sallittu asuminen saattaa merkittäväällä tavalla rajoittaa sitä, mitä ja miten toimintoja alueella voi jatkossa kehittää ja estää täten puhtaan siirtymän laitosten toimintaa ja kehittämistä. Työpaikka-alueiden liikennetarve ja mahdolliset ympäristön häiriötekijät, kuten usein sijainti pääväylien välittömässä läheisyydessä, melualueilla, aiheuttavat sen, ettei ko. alueilla useinkaan voida toteuttaa hyvän terveellisen ja turvallisen asuinympäristön vaatimuksia, joten käyttötarkoituksen muutos edellyttää laajempaa kaavallista tarkastelua.

Asumista ei voi osoittaa mille tahansa alueelle. 57.3 §:n muutoksen myötä ei pystytä enää varmistamaan, että yksittäinen tontti soveltuu ominaisuuksiensa puolesta asuinkäyttöön. Epäselvää on myös, minkälaiset vaikutukset säädöksellä on ranta-alueille laadittujen pääasiassa loma-asutusta ohjaavien asemakaava-alueiden osalta. Kyse ei ole pelkästään asumisesta, vaan myös yritys- ja elinkeinovaikutuksista, sekä riittävän toimitilatarjonnan turvaamisesta ja kunnan mahdollisuuksista ohjata yhdyskuntarakenteen kehitystä. Lakimuutos heikentää kuntien mahdollisuuksia pitkän aikavälin suunnitelmalliseen

5.3.

ja pitkäjänteiseen alueidenkäytön ja elinkeinopolitiikan kehittämiseen yleinen etu huomioon ottaen. Muutos heikentää myös puhtaan siirtymän hankkeiden toiminta- ja kehittämisedellytyksiä, mikä on vastoin lakiuudistuksen tavoitteita.

Mikäli 57 §:n 3 momentin muutos tulisi voimaan, olisi sillä merkittäviä maankäytön suunnittelujärjestelmää rapauttavia vaikutuksia erityisesti asemakaavoituksen osalta. Poikkeaminen menettelynä liittyy kiinteästi alueidenkäytön suunnitteluun ja kaavoitukseen, joita säädellään alueidenkäyttölailla. Poikkeamispykälän muotoilu on tarkistettava siten, että otetaan huomioon sekä asumisen että elinkeinoelämän kehittämisen tarpeet. Poikkeamisen sääntely osana rakentamislakia ei ole tarkoituksenmukaista, ja se tulisi siirtää valmistelussa olevan alueidenkäyttölain yhteyteen.

Kyseessä oleva ympäristövaliokunnan muutos rakentamislain 57 §:n 3 momentin osalta tulisi ensisijaisesti poistaa rakentamislain, tai toissijaisesti siirtää osaksi alueidenkäyttölain uudistusta. Mahdollisen alueidenkäyttölakiin siirtämisen yhteydessä tulee varmistaa pykälän riittävä vaikutusten arviointi ja vuorovaikutus.

59 § Lupa vähäiseen poikkeamiseen rakentamisluvan yhteydessä

Säännös on epäselvä, koska sen otsikko ja varsinainen pykäläteksti eivät ole yhtenevät. Säännöksessä itsessään ei lue, missä yhteydessä vähäinen poikkeaminen on mahdollinen. On epäselvää, muuttuuko vähäisen poikkeamisen käyttöala nykyiseen MRL:n 175 §:ään verrattuna. Porvoon rakennusvalvonta ehdottaa, että säännöstä tarkistetaan esimerkiksi seuraavasti riippuen tavoitellusta oikeustilasta:

*59 § Lupa vähäiseen poikkeamiseen **luvan** yhteydessä*

Luvan myöntävä viranomainen voi noudattaen, mitä 57 §:ssä poikkeamisesta säädetään, myöntää oikeuden poiketa vähäisessä määrin rakentamista koskevasta määräyksestä, kiellosta tai muusta rajoituksesta luvan yhteydessä. Rakennuksen teknisiä ja niitä vastaavia ominaisuuksia koskevan vähäisen poikkeamisen edellytyksenä on lisäksi, ettei poikkeaminen vaaranna rakentamiselle asetettujen keskeisten vaatimusten täyttymistä.

65 § Kuuleminen purkamisluvasta

Purkamislupien kuulemisessa poistettiin nykyinen MRL 133 § 1 momentista (ja MRL 130 §:stä) seuraava mahdollisuus harkita kuulemisen tarpeellisuus silloin, kun naapurin kuuleminen olisi ilmeisen tarpeetonta. Muutos laajentaa kuulemista purkamislupien kohdalla tarpeettomasti ja ainoastaan lisää viranomaisen työmäärää eikä sujuvoita lupamenettelyä. Samalla voidaan huomioida purkamislupa-asioiden päätöstoimivaltaa koskeva kysymys. Porvoon rakennusvalvonta ehdottaa, että rakentamislain 65 §:n 1 momenttia muutetaan seuraavasti:

Rakennusvalvontaviranomaisen, tai milloin kunta päättää purkamisluvasta, kunnan, on ennen purkamislupaa koskevan päätöksen tekemistä kuultava naapureita, ellei kuuleminen ole naapurin edun kannalta ilmeisen tarpeetonta.

70 § Kuulutuksen menettely

Rakentamislain 70 §:n mukaan lupaviranomaisen on annettava lupapäätös tiedoksi julkisella kuulutuksella. Hallintolain 62 a §:n mukaan tiedoksianto toimitetaan julkaisemalla kuulutus ja kuulutettava asiakirja yleisessä tietoverkossa viranomaisen verkkosivuilla. Ottaen huomioon, että rakentamislain mukaiset päätökset ovat usein yksityishenkilöitä koskevia ja sisältävät

5.3.

runsaasti erilaisia suunnitelma- ja muita mahdollisesti henkilötietoja sisältäviä asiakirjoja, tulisi rakentamislain 70 §:ssä todetaan esimerkiksi, että kuulutettavat asiakirjat voivat sisältää ainakin tiedot lupapäätöksen kohteena olevan rakennuspaikan osoitteesta ja kiinteistöstä. Lisäksi tulisi selventää, onko tarkoitus, että lupapäätöksen liitteet julkaistaan tietoverkossa vai riittääkö varsinaisen lupapäätöksen julkaiseminen.

72 § Rakennuksen viranomaiskatselmusten tietojen toimittaminen rakennetun ympäristön tietojärjestelmään

On arvioitava, mitä tietoja tarvitaan sekä mitkä ovat tietojen keräämisen hyödyt suhteessa aiheutuviin kustannuksiin. Edelleen on arvioitava, mitä tietoja kunta tarvitsee ja mitä tietoja on tarkoituksenmukaista toimittaa Ryhti-järjestelmään. Uusien tietojen kerääminen, tallentaminen ja välittäminen Ryhti-järjestelmään edellyttää muutoksia kuntien sähköisiin lomakkeisiin, sähköisen asiointipalveluohjelmiston toiminnallisuuksiin, tietovarantoihin ja rajapintoihin. Toimitusvelvoitteita tulisi keventää.

77 § Luvan voimassaolo

Nykyiseen MRL:n 143 §:ään verrattuna säännöksen 1 momentista on poistettu maininta muista toimenpiteistä. On epäselvää, tarkoitetaanko rakennustyöllä myös rakennuksen purkamista ja maisematyöluvan varaisia töitä, koska asiaa ei ole selkeästi ilmaistu. Porvoo rakennusvalvonta ehdottaa 77 § 1 momentin muuttamista esimerkiksi seuraavalla tavalla:

*Jollei rakennustyötä ole aloitettu kolmessa vuodessa tai saatettu loppuun viiden vuoden kuluessa luvan lainvoimaiseksi tulosta, lupa on rauennut. **Muuta toimenpidettä koskeva lupa on rauennut, jollei toimenpidettä ole suoritettu kolmen vuoden kuluessa.** Purkamisluvan voimassaoloaika laskettaessa ei oteta huomioon sitä aikaa, jona alueella on rakennusperinnön suojelemisesta annetun lain 6 §:n mukainen vaarantamiskielto.*

79 § Lupa- ja valvontamaksu

Lupa- ja valvontamaksuja koskevasta 79 §:stä on poistettu viittaus maksujen perustumisesta kunnan hyväksymään taksaan. Koska rakentamislain perustelujen mukaan maksut perustuisivat kunnan hyväksymään taksaan, ei pykälän muuttamisella ole nähtävillä perusteita. Nykyiseen MRL 145 §:ään sisältyvä maininta siitä, että maksu voidaan määrätä perittäväksi jo ennalta, on poistettu. Rakentamislain perusteluista on kuitenkin pääteltävissä, että tämänkään suhteen ei olisi tarkoitettu muutosta, joten säännöksen sanamuodon muuttamisen perusteet jäävät epäselviksi. Porvoo rakennusvalvonta katsoo, että 79 §:n 1 momenttia tulee selvyden vuoksi muuttaa seuraavalla tavalla:

Luvan hakija tai toimenpiteen suorittaja on velvollinen suorittamaan tarkastus- ja valvontatehtävistä sekä muista viranomaistehtävistä kunnalle maksun, jonka perusteet määrätään kunnan hyväksymässä taksassa. Maksu voidaan määrätä perittäväksi jo ennalta. Jos toimenpide jää kokonaan tai osittain suorittamatta, maksu on hakemuksesta perusteettomilta osin palautettava. Jos tarkastus- tai valvontatehtävät johtuvat luvattomasta tai luvan vastaisesta rakentamisesta taikka siitä, että luvanhakija tai toimintaan velvollinen on laiminlyönyt hänelle kuuluvan tehtävän, voidaan periä suoritetuista toimista kunnalle aiheutuneet kulut.

102 § Viranomaisvalvonnan laajuus

5.3.

On epäselvää, voiko viranomaisen rajata sattumanvaraisen tarkastuksen kohdentumista. Rakentamistyön ja työmaiden laajuus huomioiden on viranomaisen kannalta kohtuutonta, jos tarkastuksen suorittajan tulisi havaita kaikki mahdolliset puutteet ja virheet rakennustyömaalla. Porvoon rakennusvalvonta pitää sääntelyä viranomaisen kannalta kohtuuttomana ja lisäksi ongelmallisena huomioiden vahingonkorvauslakiin valmistelussa oleva muutos julkisyhteisöjen vahingonkorvausvastuuseen liittyen. Tämän tyyppistä lainsäädäntöä ei olisi tullut esittää ilman perusteellista selvittämistä. Porvoon rakennusvalvonta ehdottaa, että rakentamislain 102 § 1 momenttia muutetaan esimerkiksi seuraavasti:

*Valvontatehtävän laajuutta harkittaessa on otettava huomioon 101 §:ssä tarkoitettu rakentamishankkeen vaativuus. Rakennusvalvontaviranomaisen tehtävänä on sattumanvaraisin tarkastusmenettelyin valvoa, että vastuulliset tahot täyttävät velvollisuutensa. **Viranomaisen päättää sattumanvaraisen tarkastusmenettelyn kohdentamisesta.** Viranomaisen on puututtava tältä osin havaitsemiinsa laiminlyönteihin.*

187 § Poikkeusluvan hyödyntäminen

Säännös on sisällöltään puutteellinen. Nykyisen MRL 174 §:n mukaan kunta määrittää ajan, jonka kuluessa poikkeamispäätöstä vastaavaa rakennuslupaa on haettava. Rakentamislain säännöksen sanamuoto tulisi muotoilla niin, että kunta voi määrätä lyhyemmästäkin poikkeusluvan voimassaoloajasta. Porvoon rakennusvalvonta ehdottaa, että säännöstä muutetaan esimerkiksi seuraavasti:

*187 § Poikkeusluvan hyödyntäminen
Hakijan on hyödynnettävä poikkeamislupa kahden vuoden ja alueellinen poikkeamislupa viiden vuoden kuluessa poikkeusluvan lainvoimaiseksi tulosta. Kunta voi poikkeusluvassa määrätä ehtoja poikkeamiselle **sekä edellä mainittua lyhyemmästä voimassaoloajasta.** Poikkeuslupaan sovelletaan, mitä 79 §:ssä säädetään lupa- ja valvontamaksusta.*

178 § Muutoksenhaku muuhun viranomaisen päätökseen

Oikaisuvaatimusta koskevaa säännöstä tulee muuttaa. Oikaisuvaatimuksesta säädetyn tulee vastata MRL:n järjestelyä. MRL 187 §:n mukaan päätökseen tyytymättömällä on oikeus saada oikaisuvaatimuksella asia toimivallan siirtäneen viranomaisen käsiteltäväksi. Porvoon rakennusvalvonnan näkemyksen mukaan oikaisuvaatimuksen käsittelijän tulee olla jatkossakin toimivallan siirtänyt toimielin. Porvoon rakennusvalvonta katsoo, että rakentamislain 178 §:ää tulee muuttaa seuraavasti:

*Viranhaltijan päätökseen asiassa, joka kunnan rakennusvalvontaviranomaiselta tai muulta kunnan viranomaiselta on siirretty hänen ratkaistavakseen, ei saa hakea muutosta valittamalla. **Päätökseen tyytymättömällä on oikeus saada asia asianomaisen viranomaisen käsiteltäväksi (oikaisuvaatimus). Oikeus vaatimuksen tekemiseen määräytyy samojen perusteiden mukaan kuin asianomaisen valitusoikeus.** Jos rakennusvalvontatehtävä on sopimuksen nojalla annettu toisen kunnan viranhaltijan hoidettavaksi, tämän tekemää hallintopäätöstä koskevan oikaisuvaatimuksen käsittely määräytyy rakentamisen sijaintikunnan tai toimenpiteen suorittamispaikan mukaisesti. **Oikaisuvaatimukseen sovelletaan lisäksi, mitä hallintolaissa (434/2003) säädetään.***

Huomioita ja kommentteja lain voimaantuloon ja toimeenpanoon liittyen

Rakentamislaisissa on mm. asetuksenantovaltuudet seuraavissa säännöksissä: Rakennuksen tietomallimuotoinen suunnitelma (RakL 60 §), Rakentamislupahakemus (RakL 61 §),

5.3.

Erityissuunnitelman toimittaminen (RakL 69 §), Rakennuksen viranomaiskatselmusten tietojen toimittaminen rakennetun ympäristön tietojärjestelmään (RakL 72 §), Rakentamisen lupiin liittyvien tietojen toimittaminen rakennetun ympäristön tietojärjestelmään (RakL 73 §). Asetukset tulevat määrittelemään mm. käsittely- ja päätöksenteko-ohjelmistojen tietosisältövaatimuksia jo 1.1.2025 alkaen. Ohjelmistopäivittäjillä olisi jo tullut olla hyvissä ajoin tiedossa tarvittavat tiedot, jotta kehitystyö olisi ylipäättään mahdollinen. aikataulullisesti realistinen. Rakentamislain korjaussarjan tuomat lopulliset muutokset ovat tiedossa vasta syksyllä, jolloin kunnilla olisi aikaa vain muutama kuukausi toteuttaa rakentamislain edellyttämät muutokset ohjelmistoihinsa, joten Porvoon rakennusvalvonta ei pidä esitettyä digitoteutusten aikataulua mahdollisena. Edellä mainittujen digivaatimusten toteutus valtakunnallisesti kaikissa tarvittavissa ohjelmistoissa vie useamman vuoden.

On huomioitava, että kunnan tulee voida tuottaa rakennusvalvonnan palveluja asiakkailleen koko siirtymäkauden ajan. Kunnan tulee kyetä hoitamaan aloitetut hankkeet loppuun nykyisin digitaalisin prosessein ja samanaikaisesti aloittamaan uusia hankkeita uusien vaatimuksin ja määrittelyin. Siirtymä on toteutettava hallitusti. On myös huomioitava, että huomioiden koko kuntakentän kehitystarpeet, pelkästään ohjelmistokehitykseen (valtakunnallisesti kaksi sähköistä asiointipalvelua, viisi rekisteriohjelmistoa) tulee varata minimissään kaksi vuotta. Lakien toimeenpano tulee aloittaa alkavista hankkeista sen jälkeen kuin uusien vaatimusten mukaiset toiminnallisuudet on saatu toteutettua kuntien ohjelmistoihin. Näin ollen, huomioiden myös uuden lain vaatimusten ja toimintamallien käyttöönoton koulutustarpeet, kolmen vuoden siirtymäaika on liian tiukka. Lisäksi kolmen vuoden siirtymäajan määrittelyssä ei vielä ole voitu huomioida asetusten valmistelun viivästymistä eikä korjaussarjan vaikutusta aikatauluun, joten digivelvoitteiden toimeenpano päästään aloittamaan useita kuukausia myöhemmin kuin alun perin on ollut tarkoitus.

Uusia digivaikutuksia kokonaisuutena arvioiden, suhteessa aikaisemmin säädettyihin vaatimuksiin ja korjaussarjan myötä tulossa oleviin uusiin vaatimuksiin, Porvoon rakennusvalvonta katsoo, että kolmen vuoden siirtymäaika on liian lyhyt rakentamislain ja sen digivelvoitteiden toimeenpanoon valtakunnallisesti. Porvoon rakennusvalvonta on huolissaan myös kunnille vuosille 2023–26 suunnatun rahoituksen riittävydestä suhteessa alati lisääntyviin vaatimuksiin ja niiden aiheuttamiin kehitystarpeisiin.